

Arrest

nr. 90 630 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Eef STESENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Kazachse origine. U woonde samen met uw vrouw, X (O.V. X), uw ouders en uw broers in de stad Almaty.

In september 2011 vroeg uw vader of u drie van zijn kennissen wilde rondrijden met uw auto. Deze mannen waren praktiserende moslims, die islamitische geschriften uitdeelden, die zich bezig

hielden met jeugdwerking en die ook toespraken hielden over religieuze en politieke onderwerpen. In de periode van september 2011 tot april 2012 vervoerde u deze mannen zo'n 12 à 14 keer naar verschillende dorpen in de regio van Almaty. Op 15 april 2012 vielen drie agenten van de KNB (staatsveiligheid) in jullie woning binnen. Ze doorzochten uw huis en uw auto. Ze beweerden dat ze islamitische geschriften en chemicaliën (om een bomaanslag te plegen) in uw auto hadden 'ontdekt'. De reispaspoorten van u en uw vrouw werden in beslag genomen. Na de huiszoeking werd u meegenomen naar het kantoor van de KNB. Daar werd u geslagen, vernederd en ondervraagd over uw band met de drie personen die u had vervoerd. U werd gedwongen om valse verklaringen af te leggen over de activiteiten van deze mannen. Men zei u dat u later in de rechtbank tegen hen zou moeten getuigen. Op 20 april 2012 werd u vrijgelaten nadat u een uitreisverbod had ondertekend.

Op 20 april 2012 vluchten u en uw vrouw meteen uit Kazachstan. Jullie reisden met een minibus naar uw schoonzus in de stad Bishkek in de naburige republiek Kirgizië, waar jullie een week verbleven. In Bishkek vernam u van uw vader dat de veiligheidsdiensten naar jullie woning waren gekomen. Jullie besloten naar Europa te vluchten. Op 27 april 2012 reisden jullie opnieuw met een minibus vanuit Bishkek naar Almaty, waar jullie onderdoken bij een vriend. Op 30 april 2012 reisden jullie met de trein van Almaty naar Moskou. Een kennis regelde een afgesloten coupé op de trein, zodat jullie geen controle zouden krijgen. Op 4 mei 2012 vertrokken jullie vanuit Moskou in een auto met twee smokkelaars. Aan de grens met Europa moesten jullie uitstappen en een stuk te voet door een bos wandelen. Aan de andere kant van de grens wachtte de auto van de smokkelaars jullie terug op. Op 7 mei 2012 kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen.

Vanuit België vernam u via uw vader dat de veiligheidsdiensten nog regelmatig langs waren gekomen om naar uw verblijfplaats te informeren.

Uw vrouw is momenteel zwanger. De bevalling is voorzien voor eind juli 2012."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

2.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid zal de Raad de gegrondheid van het eerste en het tweede middel samen beoordelen.

2.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoeker de schending van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens aanvoert doch nalaat aan te duiden welke bepaling van dit Verdrag, naast de artikelen 8 en 14, door de bestreden beslissing werden geschonden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.5. Verzoeker betoogt onder meer :

"Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;"

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“U vreest dat u in Kazachstan zult worden gevisieerd door de autoriteiten. De KNB (staatsveiligheid) zou naar u op zoek zijn omdat u chauffeur speelde voor drie kennissen van uw vader. Deze mannen waren praktiserende moslims die religieuze en politieke toespraken hielden in de dorpen rond Almaty.

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kon er een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw over (het lot van) de drie personen waarvoor u chauffeur zou hebben gespeeld. U verklaarde dat u als enige werd gearresteerd door de KNB. Na de inval in uw huis in de ochtend van 15 april 2012 zou uw vader of uw broer meteen naar de drie betrokken personen hebben gebeld om hen te waarschuwen dat u was opgepakt door de KNB. U vertelde dat deze drie personen toen meteen zouden zijn onderdoken en dat ze sindsdien voortvluchtig zouden zijn. Tot op heden zou geen van deze personen zijn gelokaliseerd of gearresteerd door de ordediensten. Ook toen u reeds in België verbleef, zou u via uw vader, die contact had met de families van deze personen, hebben vernomen dat deze personen nog steeds voortvluchtig waren (CGVS, p. 3-4, 21-22). Uw vrouw vertelde echter een volledig ander verhaal. Zij beweerde dat jullie, toen jullie reeds in België waren, via uw vader zou hebben vernomen dat deze drie personen effectief waren opgepakt door de autoriteiten. Ze zouden een tijdje in hechtenis hebben gezeten. Daarna zouden ze opnieuw zijn vrijgelaten (CGVS vrouw, p. 3-4, 10). Deze versies zijn natuurlijk compleet tegenstrijdig. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef ze bij haar verklaringen (CGVS vrouw, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat het verhaal over de arrestatie en vrijlating van deze personen niet waar was. U beweerde dat u had gelogen tegen uw vrouw. U zei dat u dit verhaal had verzonnen omdat uw vrouw wilde terugkeren naar Kazachstan en omdat u haar wilde overtuigen dat het beter was om in België te blijven (CGVS, p. 22-23). Deze uitleg is niet acceptabel. Indien u werkelijk zou zijn gearresteerd, vastgehouden en gemarteld door de Kazachse staatsveiligheid en indien de ordediensten inderdaad tot op heden huiszoeken zouden uitvoeren bij u thuis; dan is er immers helemaal geen reden waarom u een verzonnen verhaal zou moeten vertellen om uw vrouw te overtuigen van het feit dat u effectief gevaar zou lopen in Kazachstan. Het Commissariaat-generaal meent dat deze manifeste tegenstrijdigheid over het lot van de drie islamitische predikanten, de sleutelfiguren in uw asielrelaas, de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas faliekant ondermijnt.

Ten tweede bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die na jullie vertrek uit Kazachstan zouden hebben plaatsgevonden. U beweerde dat u via uw vader had vernomen dat de ordediensten nog dikwijls naar jullie huis waren gekomen om u te zoeken. Volgens uw verklaringen zouden deze bezoeken ‘regelmatig’, ‘vaak’, ‘wekelijks’, ‘soms één keer per week’ plaatsvinden (CGVS, p. 4). Uw vrouw vertelde opnieuw een ander verhaal. Toen er werd gevraagd of er sinds jullie vertrek nog incidenten of problemen waren geweest, antwoordde uw vrouw dat zij hiervan niet op de hoogte was. Zij vertelde dat alles rustig was thuis. Zelfs toen er expliciet werd gevraagd of uw ouders eventueel problemen hadden gekend, antwoordde uw vrouw ontkennend (CGVS vrouw, p. 3-4). Toen uw vrouw vervolgens werd geconfronteerd met uw verklaringen, namelijk dat uw ouders nog dikwijls bezoek zouden hebben gekregen van de veiligheidsdiensten die naar u op zoek zouden zijn, veranderde ze plots haar verklaringen. Ze beweerde dat dit inderdaad was voorgevallen maar dat ze deze incidenten eigenlijk niet onder de noemer ‘problemen’ vielen, gezien de autoriteiten eigenlijk enkel vragen hadden gesteld aan uw ouders (CGVS vrouw, p. 5). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. Indien uw vrouw herhaaldelijk wordt gevraagd of er nog incidenten zijn geweest na jullie vertrek, is het niet geloofwaardig dat zij niet zou vermelden dat de ordediensten nog wekelijks bij uw ouders langskomen. Het is evenmin geloofwaardig dat uw vrouw dergelijk incidenten als ‘niet-problematisch’ zou beschouwen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder.

Ten derde legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over hoe vaak u met de drie islamitische predikanten op stap zou zijn gegaan. U verklaarde dat u op ongeregelde tijdstippen chauffeur speelde voor deze mannen; soms één keer per maand, soms drie keer per maand en. In de periode van september 2011 tot april 2012 zou u in totaal ongeveer 12 à 14 keer met deze mannen rond hebben gereden (CGVS, p. 12-13). Uw vrouw legde opnieuw andere verklaringen af. Zij beweerde immers dat u wekelijks en soms zelfs meerdere keren per week met deze drie personen op stap ging. Zij schatte dat u deze personen sinds september 2011 in totaal zo’n 50 à 60 keer zou hebben vervoerd (CGVS vrouw, p. 7). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen aanvaardbare of geloofwaardige uitleg voor geven (CGVS vrouw, p. 7-8).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de drie personen die u zou hebben vervoerd. Uw kennis over deze personen bleek immers absoluut ontoereikend. U vertelde dat één van hen, de leider, Sultan Urazbayev heette. U zei dat de andere twee Yusup en Ismael heetten met hun voornaam. Hun familienamen bleek u echter niet te kennen (CGVS, p. 14). Verder bleek u de activiteiten van deze Sultan Urazbayev niet te kunnen verduidelijken. Hoewel u vertelde dat hij als leraar actief zou zijn geweest in de moskee, kon u niet zeggen welke functie hij juist bekleedde binnen de moskee. U wist zelfs niet of hij een officiële religieuze functie had (bijvoorbeeld als imam) of dat hij misschien slechts een gewone vrijwilliger of activist was (CGVS, p. 15). Ook over de moskee waarin deze Sultan actief zou geweest zijn, bleek uw kennis ontoereikend. Hoewel u vertelde dat dit gebedshuis, dat in uw eigen wijk was gelegen, in de volksmond bekend stond als de 'Oeigoerse moskee', kon u niet zeggen wat de officiële naam van deze moskee was (CGVS, p. 14). Dit gebrek aan kennis is absoluut niet geloofwaardig. Indien uw vader deze personen werkelijk al lange tijd kende, indien zij werkelijk actief waren in een moskee in uw eigen buurt en indien u deze personen (vanuit een oprechte overtuiging) steunde in hun activiteiten, dan kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u dergelijke elementaire zaken zou weten. Het feit dat u verklaarde dat u omwille van deze personen werd opgepakt, gemarteld en ondervraagd en dat u zelfs werd gedwongen om valse verklaringen tegen hen af te leggen, maakt het des te ongeloofwaardig dat u hun volledige namen niet zou kennen en dat u hun precieze functies niet zou kunnen toelichten. Deze vaststellingen vormen aldus een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw rijbewijs en jullie huwelijksakte bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld, en voegen verder niets toe aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Jamilya Kakharova (O.V. 7.505.194), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, zoals het gehoorverslag van verzoekers echtgenote. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.10. Wat betreft de zogenaamde vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd door verzoeker en het gebrek aan geloofwaardigheid dat de commissaris-generaal daaraan verbindt, merkt verzoeker op dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid overeenstemmen; dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten en namen bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden; dat het vergeten van details in zulke omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is.

Verzoekers verwijzing naar de traumatische gebeurtenissen doet geen afbreuk aan de beoordeling van de commissaris-generaal: verzoeker was tijdens de gehoren in staat om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Zo had verzoeker geen moeite met het herinneren van plaatsen en data omtrent zijn reisweg. Bovendien legde hij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit zou blijken dat zijn mentale gezondheidstoestand hem zou verhinderen om volwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen.

2.11. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over het lot van de drie personen waarvoor verzoeker chauffeur geweest is betoogt verzoeker dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid en dat verzoeker een niet correcte weergave van de feiten aan zijn zwangere vrouw verstrekke om haar te beschermen en te vermijden dat zij naar huis zou willen terugkeren.

De Raad merkt op dat verzoeker reeds tijdens het interview geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en dat er toen net dezelfde reden voor gaf. Verzoekers herhaling van deze uitleg doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal, met name dat indien verzoeker werkelijk zou zijn gearresteerd, vastgehouden en gemarteld door de Kazachse staatsveiligheid en indien de ordediensten inderdaad tot op heden huiszoekingen zouden uitvoeren bij hem thuis, er helemaal geen reden is waarom hij een verzonnen verhaal zou moeten vertellen om zijn vrouw te overtuigen van het feit dat hij effectief gevaar zou lopen in Kazachstan. Het motief blijft onverminderd overeind. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.12. Voorts betoogt verzoeker met betrekking de gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben na hun vertrek uit Kazachstan dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, dat zijn vrouw de vraagstelling mis begreep en er verkeerdelijk van uit ging dat de vraag werd gesteld of de ouders van verzoeker zelf eigen problemen ondervonden, en dat zij wel op de hoogte was van het feit dat de ordediensten langskwamen, maar dat de ernst ervan haar niet werd meegedeeld ter bescherming van haarzelf en haar ongeboren kind.

Verzoekers uitleg dat zijn vrouw de vraagstelling verkeerd begrepen heeft kan niet overtuigen om de in de bestreden beslissing vermelde redenen:

“U beweerde dat u via uw vader had vernomen dat de ordediensten nog dikwijls naar jullie huis waren gekomen om u te zoeken. Volgens uw verklaringen zouden deze bezoeken ‘regelmatig’, ‘vaak’, ‘wekelijks’, ‘soms één keer per week’ plaatsvinden (CGVS, p. 4). Uw vrouw vertelde opnieuw een ander verhaal. Toen er werd gevraagd of er sinds jullie vertrek nog incidenten of problemen waren geweest, antwoordde uw vrouw dat zij hiervan niet op de hoogte was. Zij vertelde dat alles rustig was thuis. Zelfs toen er expliciet werd gevraagd of uw ouders eventueel problemen hadden gekend, antwoordde uw vrouw ontkennend (CGVS vrouw, p. 3-4). Toen uw vrouw vervolgens werd geconfronteerd met uw verklaringen, namelijk dat uw ouders nog dikwijls bezoek zouden hebben gekregen van de veiligheidsdiensten die naar u op zoek zouden zijn, veranderde ze plots haar verklaringen. Ze beweerde dat dit inderdaad was voorgevallen maar dat ze deze incidenten eigenlijk niet onder de noemer ‘problemen’ vielen, gezien de autoriteiten eigenlijk enkel vragen hadden gesteld aan uw ouders (CGVS vrouw, p. 5). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. Indien uw vrouw herhaaldelijk wordt gevraagd of er nog incidenten zijn geweest na jullie vertrek, is het niet geloofwaardig dat zij niet zou vermelden dat de ordediensten nog wekelijks bij uw ouders langskomen. Het is evenmin geloofwaardig dat uw vrouw dergelijk incidenten als ‘niet-problematisch’ zou beschouwen.”

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Dat de echtgenote van verzoeker niet de ernst werd verteld van de feiten is niet relevant, nu verzoeker zelf stelt dat zij wel degelijk op de hoogte was van het bezoek van de ordediensten. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hierover geen eenduidige verklaringen werden afgelegd, hetgeen niet aannemelijk is.

2.13. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van diens vrouw omtrent de vraag hoe vaak verzoeker met de drie islamitische predikanten op stap is gegaan, stelt verzoeker dat het verschil tussen hun verklaringen te verantwoorden valt door het feit dat zijn vrouw niet van meet af aan betrokken was bij de feiten, niet op hetzelfde adres woonde, en dus slechts een ruwe schatting kon maken op basis van de verklaringen die verzoeker tegen haar aflegde.

De Raad stelt vast dat verzoekers echtgenote ten tijde van het gehoor nooit deze argumenten aanvoerde en geen voorbehoud maakte over het antwoord dat zij verstrekke. Verzoekers argumentatie

in zijn verzoekschrift beperkt zich dan ook tot een vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheid zonder meer, hetgeen niet van aard is de tegenstrijdigheid op te heffen.

2.14. Met betrekking tot de identiteit van de drie personen die hij als chauffeur vervoerde, voert verzoeker aan dat het volkomen aanvaardbaar is dat hij niet op de hoogte is van hun privé-leven, dat hij immers enkel als chauffeur fungeerde en geen privégesprekken met hen voerde, doch dat er enkel religieuze onderwerpen werden aangesneden, en dat aan verzoeker wel werd bericht dat de heer Sultan U. leraar was en onderrichtingen gaf over de koran. Deze argumentatie kan niet overtuigen. Dat de heer Sultan U. leraar was, verklaarde verzoeker reeds tijdens het interview. Dat doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verder niets wist te vertellen over de identiteit van de andere twee personen en de achtergrond van de drie personen wiens activiteiten hij steunde door hun chauffeur te zijn. Met name wist verzoeker niet welke rol voornoemde persoon speelde binnen de moskee, noch de officiële naam van de moskee die nochtans in zijn wijk gelegen is, noch de namen van de andere twee personen. Verzoeker werd niet gevraagd naar feiten uit het privé-leven van voornoemde personen, maar simpelweg naar hun namen en functies binnen de moskee. Indien verzoeker werkelijk steun verleende aan voornoemde personen door als chauffeur voor hen op te treden, is het redelijk te verwachten dat hij ten minste hun namen zou kennen. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker verklaarde dat hij omwille van die personen werd gemarteld, opgepakt en ondervraagd en dat hij zelfs gedwongen werd om valse verklaringen tegen hen af te leggen, het des te ongeloofwaardiger maakt dat hij hun volledige namen en precieze functies niet zou kennen.

2.15. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn verklaringen ondersteund worden door de praktijk, doch deze blote bewering volstaat niet om de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Verzoeker stelt verder dat zijn verklaringen coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten zijn, maar slaagt er niet in de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden te weerleggen.

2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat uit uniforme informatie zou blijken dat de mensenrechten in Kazachstan op grote schaal worden geschonden. Enerzijds brengt hij deze informatie niet bij, en anderzijds moet erop worden gewezen dat een algemene verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen in casu niet het geval is.

2.17. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoeker gelden dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoekenbaar is met het feit dat wie zich er op beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verder stelt verzoeker dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land.

Dienaangaande benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoeker haalt met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en ongeloofwaardig werden bevonden. In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Verzoekers vage stelling dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Kazachstan een vogel voor de kat is, is dus niet dienstig. Derhalve is niet aangetoond dat hij zich bevindt in een situatie zoals geviseerd in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt evenmin elementen aan – buiten de algemene stelling dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land - waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

2.18. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat hij een aantal pertinente motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS